

GKS MAGAZINE

Januari
2026

Sai Ram, lieve mensen,

December glipt ons door de vingers. En voor we het merken, klopt een nieuw jaar alweer aan. Met deze januari-editie zijn we er vroeg bij — misschien juist om even stil te staan.

De decemberuitgave kwam wat later dan jullie van ons gewend zijn, vanwege een reis naar India. Deze vroege editie is ons antwoord daarop.

We wensen jullie dagen toe met ruimte. Voor warmte én eenvoud. Voor beweging én verstillings. Dagen die niet vragen om meer, maar om aandacht.

Veel leesplezier —
en een open begin van 2026.

~ Love, Kannaiah & Carla ❤️

Inhoudsopgave - Januari 2026

Homa

In het prieel op Nieuwjaarsdag — vuur, licht & een onverwachte twist...

Een Boodschap voor het Nieuwe Jaar

Menselijk blijven in een complexe wereld – realistisch, maar hoopvol.

Compassie in Actie — Dalai Lama

Over innerlijke educatie, vrouwelijke wijsheid en de kunst van dialoog

Nadie nos vio partir —

Een waargebeurd verhaal over ontwaken, moed en stille transformatie.

♦ **De Kracht van Innerlijke Stabiliteit**

Mohanji's inzichten over het begeleiden van jongeren in een veranderende wereld

♦ **Een Advies aan de Huilers — Devi Amma**

Een zachte herinnering om kracht, geduld en innerlijke helderheid te ontwikkelen

Inhoudsopgave - Januari 2026

En passant naar echte aanwezigheid...
maar eerst mijn telefoon

De Kunst van Zelfacceptatie

Over het thuiskomen in jezelf – in kleine stappen, met grote zachtheid

Iedereen Heeft een Zielsgeschiedenis

Swami Gopala Krishna overlaadde zijn katten en honden altijd met liefde

De waarde van een erfenis

rijkdom soms onbedoeld een rem in plaats van een steun

Zelf-gerealiseerde toegewijden van Baba

Leven in dienst van het Goddelijke

De onzichtbare verbinding

Fabri - De kluwen achter de TV

Het onderwijssysteem

leraar vs. begeleider

Vier klassen van de Jozefschool op bezoek

een golf vrolijke stuiterbolletjes rolde naar binnen

Maandagenda Januari

✨ Donderdag 1 januari Nieuwjaarsdag ✨

🔥 HOMA - 15:00 uur

ॐ Maandag 5 januari

Rudrābhiśekam – 19:30 uur

🎵 Zondag 11 januari – Bhajans – 10:30 uur

🍰 12:00 uur Voorstelling 'De Vierde Wijze' verteller Julian Wijnstein,
begeleid met muziek 'Introspection' door Coraline van Velzen

🥗 Aansluitend: lunch

(Neem iets lekkers mee om samen te delen)

ॐ Maandag 12 januari

Rudrābhiśekam – 19:30 uur

ॐ Maandag 19 januari

Rudrābhiśekam – 19:30 uur

💛 Woensdag 21 januari Internationale Knuffeldag

ॐ Maandag 26 januari

Rudrābhiśekam – 19:30 uur

🌍 World Sustainability Day

Een dag om bewust stil te staan bij onze impact op de aarde.
Duurzaamheid gaat niet alleen om grootse, wereldveranderende acties – elke kleine stap draagt bij aan een groenere toekomst.

☀️ Nieuwjaarsdag in het prieel — vuur, licht & een onverwachte twist...

Soms valt alles op zo'n mooie manier samen dat je alleen maar dankbaar kunt zijn.

De crowdfunding voor het prieel was daar een prachtig voorbeeld van.

We verlengden de actie nog een paar weken, en dankzij vele grote én kleine donaties is **het volledige bedrag van €3.500,- bereikt.**

💛 Het prieel komt er — dankzij jullie allemaal!

Balram (Nico Vlaar) en zijn zoon Colin samen met Fabri en algehele assistentie van Marianne hebben het prieel opgebouwd.

😊 En dan nog dat andere verhaal...

Brenda heeft de crowdfunding liefdevol en voortvarend opgezet — op eigen initiatief — en had beloofd dat **donateurs vanaf €75,- een diner zouden krijgen.**

Alleen... dat werden er **18.**

En toen realiseerde zij zich dat dit aantal niet aan tafel kan in haar huis.

Ze vroeg daarom of ze de koffieruimte naast de tempel mocht gebruiken.

Maar toen we dat samen bespraken klopte dat eigenlijk ook niet.

Voor het behalen van dit project zagen we dat de € 10,- die sommigen doneerden van dezelfde waarde is als iemand die € 75,- of meer kon geven.

In de tempel telt hart boven bedrag.

Dus besloten we het om te buigen: Niets mooiers dan een mens die in het vormgeven van een project mee beweegt in wat gaandeweg passender is voor iedereen.

🔥 **1 januari 2026 –**

Een nieuw begin in het nieuwe prieel

15:00 uur – HOMA

De allereerste Homa onder het nieuwe dak, geleid door Kannaiah.
Een krachtig moment om los te laten wat achter ons ligt en het nieuwe jaar helder te beginnen.

Schrijf een wens of intentie op en vertrouw die toe aan het vuur.

🍽️ **Na afloop – Prasad voor iedereen**

In plaats van een exclusief diner maken we het simpel en warm:

Prasad voor álle aanwezigen.

Dat voelt eerlijk, passend en helemaal in lijn met Sai.

🙏 **19:30 uur – wekelijkse SHIRDI Puja (vrijblijvend)**

Voor wie de dag wil afronden in stilte en devotie.

💛 **Tot slot**

We beginnen 2026 bij het vuur — in het nieuwe prieel dat mede door jullie gedragen wordt.

Warme kleding aan, een kussentje mee, en vooral: een open hart.

Dank voor jullie steun, enthousiasme, geduld en humor.

Het wordt een prachtige start van het jaar.

HOMA

Op 1 januari houden we onze eerste Homa in
het nieuw geïnstalleerde prieel in de tuin. Je
bent welkom vanaf 15:00 uur.

Meld je wel even aan: basencar@quicknet.nl

KOM JE OOK?

**NEEM KUSSENTJE EN
WARME KLEDING MEE**

Een Boodschap voor het Nieuwe Jaar

Wat we vandaag zien, is een wereld waarin politiek, religie en hun samenspel de samenleving vaak meer verdeeld dan verenigd hebben. Politiek en religie zullen blijven bestaan, maar hun falen in het brengen van echte vrede is duidelijk. Als kinderen sterven in de straten of thuis, als natuur en dieren lijden, dan hebben we gefaald als mensheid.

De verandering begint bij ons. Wie bewust is, wie van het leven houdt, moet verder kijken dan religie of politiek. Welke God je ook aanbidt – Jezus, Allah, Krishna – dat is persoonlijk en mag verschillen. Het belangrijkste is dat niemand onnodig sterft.

Leven en laten leven moet ons motto zijn, niet alleen voor mensen, maar voor alle levende wezens en de natuur zelf.

Onze keuzes hebben gevolgen. Het lijden dat we dieren en de natuur aandoen, komt uiteindelijk terug naar ons. Het beïnvloedt onze lichamen, vervuult onze samenleving en ontsteekt geweld in de harten van mensen. Daarom begint verandering bij onszelf: bij hoe we eten, hoe we denken, hoe we handelen.

We zijn niet alleen op deze aarde. We dragen een verantwoordelijkheid: als één menselijke familie moeten we schade aan anderen voorkomen. Geen geweld in gedachten, woorden of daden. Steun leiders die ditzelfde principe naleven. Alleen zo kan een betere wereld ontstaan.

Maar laten we eerlijk zijn: de komende jaren zullen uitdagend zijn. We kunnen spanningen en conflicten verwachten die verder escaleren als we niets doen. Europa en andere delen van de wereld laten zien dat politieke en religieuze strijd enorme gevolgen heeft voor gewone mensen. Als we niet leren van het verleden en niet handelen in het heden, zullen de kosten hoog zijn – meer conflicten, meer verlies en meer lijden.

Toch is er hoop. Iedere bewuste daad van vrede, iedere bewuste keuze voor leven, elke stap van mededogen, kan het verschil maken.

Laten we dit jaar afsluiten met een bewuste keuze: kies voor vrede, kies voor leven, kies voor harmonie. Want echte verandering begint bij onszelf, en alleen samen kunnen we een wereld creëren waarin leven gevierd wordt, niet vernietigd.

~ Gebaseerd op Mohanji's antwoord tijdens een Zoomsessie op 5 oktober 2025.

De Nieuwe Weg – Compassie in Actie

Over innerlijke waarden, onderwijs en de stille kracht van vrouwen
De Dalai Lama zei ooit:

**“A more compassionate society is in everybody’s interest.
We all want a peaceful world — but peace cannot come by order.
It must begin with the individual.”**

Eenvoudiger kan het niet worden gezegd.
Een vredige wereld begint niet met wetten, maar met mensen.
Met wat we kinderen leren,
met hoe we zelf omgaan met boosheid, angst of teleurstelling.

Daarom benadrukt hij steeds opnieuw het belang van onderwijs van het hart —
leren omgaan met emoties, leren luisteren, leren liefhebben.
Want, zegt hij, “we onderwijzen het hoofd, maar vergeten vaak het hart.”

De rol van vrouwen

Regelmatig zegt de Dalai Lama dat de wereld vandaag meer vrouwelijke energie nodig heeft.

Niet om mannen te vervangen, maar om te herstellen wat uit balans is geraakt.

“Women are more sensitive to others’ pain,” zegt hij.

“Maybe this century should be the century of compassion — and led by women.”

In die woorden klinkt niet alleen lof, maar een oproep.
Een uitnodiging om die zachte kracht serieus te nemen —
niet als tegenpool van kracht, maar als haar voltooiing.

Compassie als actieve kracht

Compassie is niet passief.

Het is geen medelijden, maar meeleven.

Het is de keuze om te handelen vanuit verbondenheid,
zelfs als dat betekent dat je ongemak moet voelen.

In een tijd waarin systemen schuren en mensen botsen,
is compassie geen luxe, maar noodzaak.

En die begint bij onszelf:

in hoe we denken, spreken en handelen,
in hoe we kinderen leren mens te zijn.

Een nieuwe vorm van onderwijs

De Dalai Lama zegt vaak dat de toekomst van de mensheid niet in technologie ligt, maar in het hart van de mens. Daarom pleit hij voor een educatie van de emoties — leren omgaan met boosheid, jaloersheid, angst, verdriet.

Niet om ze te onderdrukken,
maar om ze te begrijpen, te doorzien,
en er bewuster mee om te gaan.
Want alleen een mens die zichzelf begrijpt,
kan de wereld zacht maken.

🌟 Misschien is dat de ware revolutie van deze tijd:
niet een strijd tussen krachten,
maar een verschuiving van binnenuit —
van macht naar menselijkheid.

Een blik op de wijsheid van de Dalai Lama: over emoties, innerlijke rust en het belang van dialoog in een veranderende wereld.

Van Binnenuit Vernieuwend

Compassie als Weg naar Vrede

De Dalai Lama zegt vaak met zijn kenmerkende glimlach:

**“We all want a happy life, a peaceful life.
But peace cannot come by order — it begins with the individual mind.”**

Iedereen verlangt naar vrede, maar vrede laat zich niet afdwingen.
Ze groeit van binnenuit — in hoe we denken, voelen, spreken en handelen.

De geest als leraar

Volgens de Dalai Lama is de geest zowel bron van lijden als poort naar bevrijding.
Woede, jaloezie, angst: ze zijn geen vijanden, maar spiegels.
Ze laten ons zien waar we nog niet vrij zijn.

“We must not destroy our emotions,” zegt hij,
“but learn how to deal with them.”

Echte rust komt niet van het onderdrukken van gevoelens,
maar van het begrijpen ervan — van zien wat zich in ons beweegt zonder oordeel.
Wanneer we dat leren, verandert zelfs pijn in inzicht, en inzicht in mededogen.

Innerlijke educatie

Daarom spreekt de Dalai Lama vaak over *inner education*:
onderwijs dat niet alleen kennis doorgeeft, maar ons leert omgaan met onze geest.
Hoe we onze emoties herkennen, hoe we luisteren,
hoe we ruimte maken voor mildheid — ook als iets ons raakt.

“Through education,” zegt hij,
“we must change our inner values.”

Een vreedzame samenleving begint niet bij regeringen of instellingen,
maar bij individuen die bewust leven.
“Peaceful society cannot come by order,” zegt hij,
“only by individual initiative.”

Dat vraagt oefening.
Zoals we spieren trainen, kunnen we ook ons bewustzijn trainen.
Met adem, aandacht, dialoog — en soms een vleugje humor.
Want, zoals hij lachend zegt:

“When I lose my temper, I lose my best teacher.”

De kunst van dialoog

Dialoog is volgens de Dalai Lama de sleutel tot echte verbinding.
Niet praten om te overtuigen, maar luisteren om te begrijpen.

“Through dialogue we can build trust.
Through trust, we can build peace.”

Echte communicatie begint wanneer we het stille midden vinden
tussen ons eigen standpunt en dat van de ander.
Daar, in dat midden, ontstaat ruimte voor compassie.

De rol van vrouwen

Een thema dat de Dalai Lama steeds opnieuw benadrukt,
is de kracht van vrouwen in de wereld van vandaag.
Niet vanuit macht, maar vanuit zachtheid.

“The future will be shaped by women,” zegt hij,
“because they have a deeper sense of empathy and care.”

Hij ziet compassie niet als zwakte, maar als hoogste vorm van kracht.
Het is de moed om open te blijven, ook als het leven pijn doet.
De moed om niet te verharden.

De kracht van kleine daden

Vrede begint niet met grote gebaren,
maar met kleine daden van bewustzijn.
Een moment van stilte voordat we reageren.
Een vriendelijke blik, ook als we het niet eens zijn.
Een bewuste ademhaling, midden in de storm.

Van daaruit groeit iets groters —
een cultuur van mededogen, stap voor stap, hart voor hart.

**“If you want to change the world,
start by changing the way you see it.”**

Compassie in Actie

Over innerlijke educatie, vrouwelijke wijsheid en de kunst van dialoog

“Een meer compassievolle samenleving is in ieders belang,” zegt de Dalai Lama met zijn kenmerkende glimlach. “Iedereen wil een gelukkig, vreedzaam leven, maar vrede kun je niet afdwingen met een bevel. Ze kan alleen ontstaan door individuele inzet.”

Die inzet begint bij onszelf — bij het leren omgaan met onze emoties. Niet door ze weg te duwen, maar door ze te begrijpen. Zijn Heiligheid noemt het inner education: onderwijs dat niet alleen ons hoofd traint, maar ook ons hart. “We moeten leren hoe we met onze emoties omgaan,” zegt hij. “Via educatie kunnen we onze innerlijke waarden veranderen.”

Het is een zachte, maar radicale boodschap. Compassie is niet enkel een gevoel; het is een oefening, een dagelijkse keuze. We kunnen er niet op wachten dat leiders of systemen het voor ons doen — het begint bij elk mens die besluit vriendelijker te kijken, oprechter te luisteren.

🌟 De kracht van het vrouwelijke hart

In het gesprek glimlacht de Dalai Lama wanneer het over vrouwen gaat. “Over het algemeen,” zegt hij, “hebben vrouwen van nature meer gevoel voor het welzijn van anderen.” Hij pauzeert even en lacht dan: “Misschien zou de wereld veiliger zijn als er meer vrouwen aan het roer stonden.”

Hij verwijst naar zijn eigen moeder, zijn eerste lerares in compassie. “Ze was ongeletterd, maar haar hart was mijn school.” En met ondeugende humor voegt hij eraan toe: “Mijn vader had een heilige zweep voor de heilige jongen — maar de pijn, die was niet heilig!”

Een kleine lach doorbreekt het gewicht van het onderwerp: compassie is niet iets verhevens of zwaars, maar iets menselijks, tastbaars — geboren uit vallen, leren, liefhebben.

🌿 De dialoog als brug

De Dalai Lama benadrukt het belang van dialoog. Geen debat om te overtuigen, maar een ontmoeting om te begrijpen. “Door echte dialoog ontstaat verbinding,” zegt hij. “Dat is hoe vrede groeit — van hart tot hart.”

Een samenleving vol dialoog, gedragen door compassie, ontstaat niet in één dag. Maar ze begint elk moment dat iemand besluit te luisteren in plaats van te oordelen.

☀️ Tot slot

Compassie is geen luxe. Het is een vorm van innerlijke hygiëne — een manier om ons eigen hart schoon te houden te midden van de wereld.

Of, zoals Zijn Heiligheid zegt:

“Zolang er ruimte is, zolang er voelende wezens bestaan, zal ik blijven om hen te dienen.”

Een belofte, zacht en groots tegelijk — en misschien wel de mooiste uitnodiging voor het nieuwe jaar:

om met open ogen, een rustig hart en een glimlach op de lippen de wereld iets vriendelijker te maken.

~ His Holiness the 14th Dalai Lama

Netflix serie: No One saw Us Leave_(serie, 2025).

De synopsis: In de jaren 60 wordt Valeria geconfronteerd met stigma en een pijnlijk afscheid, wanneer haar man hun kinderen meeneemt naar het buitenland - gebaseerd op een waargebeurd verhaal

Nadie nos vio partir is veel meer dan een familiedrama. Het is een verhaal over ontwaken — individueel én collectief. In het Mexico van de jaren zestig zien we hoe een kleine Joodse gemeenschap vasthoudt aan tradities waarin huwelijken worden gearrangeerd als strategische verbindingen. Macht, status en familiebelangen lijken belangrijker dan de mensen zelf.

Tegen die achtergrond ontvouwt zich het verhaal van Valeria, een vrouw die geconfronteerd wordt met verlies, schaamte en een diepe zoektocht naar zichzelf. Maar ook haar man doorbreekt de keten: hij kiest voor een leven buiten het pad dat zijn vader voor hem heeft uitgestippeld.

Hun keuzes raken niet alleen henzelf, maar ook de moeders, de families, de gemeenschap die hen omringt. Iedereen wordt, op zijn eigen manier, geconfronteerd met de vraag:

Wat betekent trouw zijn — aan traditie, of aan waarheid?

De serie raakt omdat ze laat zien dat vernieuwing vaak begint in stilte, in het ongemak van wat niet langer past.

Een zachte uitnodiging om te durven zien — en opnieuw te kiezen.

Gebaseerd op de roman van Tamara Trottnier

♦ De Kracht van Innerlijke Stabiliteit –

Inzicht van Mohanji voor een nieuwe generatie

In deze tijd zien velen van ons jongeren worstelen met druk, verwachtingen en constante prikkels. Ouderen kijken vaak met zorg toe: waarom lijken ze zo snel overweldigd? Waarom is er zoveel onzekerheid, terwijl zoveel mogelijkheden juist voor hen open liggen?

Mohanji nodigt ons uit om die vragen vanuit een diepere hoek te bekijken. Want om jongeren werkelijk te begrijpen, moeten we eerst de basis van het menselijk bestaan zelf begrijpen.

Alles heeft waarde – ook wanneer we het niet zien

Volgens Mohanji is niets en niemand waardeloos. Elk leven, zelfs in stilte of rust, vervult een rol.

Zelfs wanneer we slapen, hebben we een aanwezigheid. We verwerken, bewegen van binnen, we beïnvloeden het leven om ons heen. Existentie is nooit passief.

Wanneer we dit beseffen, zien we ook hoe belangrijk het is dat jongeren dit gevoel van waarde in zichzelf herkennen — niet gebaseerd op prestaties of perfectie, maar op het simpele feit dat ze *bestaan*.

Het fundament dat jongeren missen: zelfacceptatie

Mohanji zegt het eenvoudig:

Zelfacceptatie is het enige echte fundament voor stabiliteit.

Stel je eens voor dat een kind van vijf dat al weet. Hoe anders zou het leven zijn? Hoeveel steviger, evenwichtiger en vrijer zou een jong mens worden als hij of zij al vroeg begrijpt dat:

- alles in het leven kan worden geheeld,
- jouw houding de doorslag geeft,
- pijn een deel van het leven is,
- maar lijden een keuze is.

Veel ouderen herkennen dit misschien pas later in het leven. Maar voor jongeren die opgroeien met sociale druk, digitale vergelijking en continue verwachtingen, kan dit inzicht een leven van kracht creëren in plaats van afhankelijkheid.

Wat wij ouderen vaak vergeten

Wanneer jongeren geraakt worden door teleurstelling, kritiek of veranderende omstandigheden, zien we soms dat ze vastlopen. Niet omdat ze zwak zijn, maar omdat ze iets missen wat velen van ons vroeger óók niet hebben geleerd: innerlijke stabiliteit.

We leerden praktische vaardigheden, manieren om te functioneren in de zichtbare wereld. Maar we leerden veel minder over de innerlijke wereld — waar veerkracht, rust en richting ontstaan.

En precies dát is wat jongeren nu nodig hebben.

De valkuil van een perfecte façade

Ouderen herkennen dit misschien beter dan jongeren zelf: het verschil tussen hoe iemand zich voordoet en wat er werkelijk speelt.

Veel mensen die glimlachen op sociale media, lachen niet van binnen.

Jongeren groeien op in een cultuur waar uiterlijk vertoon soms belangrijker lijkt dan innerlijke waarheid. Als wij als volwassenen dit nuanceverschil herkennen, kunnen we hen helpen om eerlijk, menselijk en authentiek te blijven — niet door regels te geven, maar door zelf waarachtig te leven.

Wachten op redding werkt niet – voor niemand

We wachten vaak op iemand die ons komt helpen... maar niemand kan ons optillen zoals we onszelf kunnen optillen.

De 'Messias' waar we op wachten, zijn we zelf.

Voor jongeren betekent dit: geen afhankelijkheid van goedkeuring, steun of redding van buitenaf.

Voor ouderen betekent dit: laat zien dat jij dit al toepast.

We kunnen jongeren niet dwingen moed te hebben, maar we kunnen het voorleven.
We kunnen stabiliteit niet onderwijzen, maar we kunnen het *zijn*.

Snelheid als teken van helderheid

Wanneer iemand stevig geworteld is, wordt handelen natuurlijk. Geen haast, maar helderheid.

Een stabiele jongere weet wat hij of zij wil, en laat zich minder afleiden door drama, vergelijking of twijfel.

En het is precies die helderheid die wij als volwassenen mogen voorleven — zodat jongeren zien hoe richting werkt zonder druk van buitenaf, maar vanuit een rustige kern.

Wat ouderen jongeren vandaag kunnen geven

- **Voorbeeldgedrag** in plaats van adviezen
- **Authenticiteit** in plaats van perfectie
- **Rust** in plaats van oordeel
- **Zelfacceptatie** als levensles
- **Moed** om eigen verantwoordelijkheid te dragen
- **Ruimte** om fouten te maken en zichzelf te ontdekken

Wanneer wij dat voorleven, hoeven we jongeren niet te vertellen hoe ze moeten zijn. Ze zullen het voelen, zien en vanzelf meenemen in hun eigen leven.

~ Dit artikel is geïnspireerd door de inzichten die Mohanji deelde tijdens de interactieve

Zoom-sessie van 30 november jl.

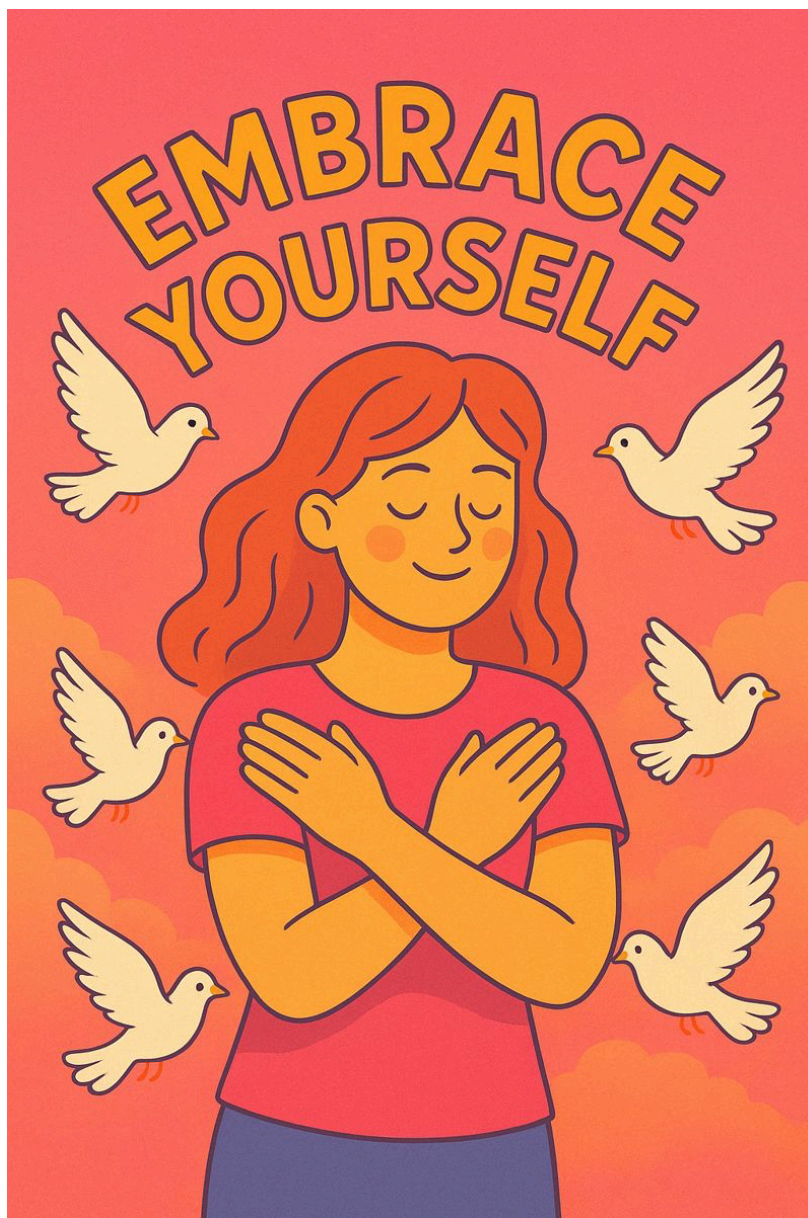
De kunst van zelfacceptatie

Over het thuiskomen in jezelf – in kleine stappen, met grote zachtheid

Er zijn van die fases in het leven waarin we merken dat het niet de wereld is die het hardst tegen ons spreekt, maar onze eigen gedachten. Soms kunnen we onszelf omarmen met vertrouwen, lichtheid en liefde... en soms lijkt dezelfde geest ons te fluisteren dat we niet genoeg zijn, niet kunnen, niet weten, niet waard zijn.

Het bijzondere is: bijna iedereen kent dit.

Het innerlijke gevecht waarbij we zowel de aanklager als de verdediger zijn, de criticus én degene die de klappen opvangt.

💎 De spiraal van ‘niet goed genoeg’

Wanneer deze innerlijke stemmen grip krijgen, voelt het alsof we vastlopen.

Een eenvoudig gebaar van dienstverlening verandert dan in een berg, omdat de geest fluistert:

“Wie ben jij om dit te doen? Je doet het toch niet goed.”

En voordat we het weten, lopen we rond in cirkels — verlangend naar betekenis, maar gevangen in zelftwijfel.

Niet omdat we werkelijk tekortschieten,

maar omdat we onbewust gewend zijn geraakt aan een energie van zelfkritiek.

Van jongs af aan hebben we geleerd anderen te troosten — maar niet onszelf.

🌟 Zelfacceptatie begint in eilandjes

Werkelijke innerlijke vrede ontstaat niet door de strijd te winnen, maar door de strijd simpelweg niet meer te voeren.

Zelfacceptatie is geen groot gebaar.

Het begint in kleine, vriendelijke eilandjes van aandacht.

Vijf minuten in de ochtend.

Vijf minuten in de avond.

Even zitten, ademen, en eenvoudig zeggen:

“Ik accepteer mezelf zoals ik nu ben.”

Niet als een streven.

Niet als een prestatie.

Maar als een eenvoudige erkenning van wat er al is.

Als we dit vaker doen, ontstaat er ruimte.

Eilanden worden land.

En langzaamaan merken we dat de innerlijke stormen wel kunnen opsteken, maar niet meer ons hele landschap overspoelen.

🌱 De moeder en het kind in jezelf

Een zachte manier om hiermee te oefenen,

is jezelf te zien als twee kanten van één wezen:

Het kwetsbare kind dat zegt:

“Ik ben niet goed genoeg...”

En de liefdevolle moeder die antwoordt:

“Het is oké. Laat het er maar zijn. Morgen kijken we verder.”

Niet om het kind gelijk te geven,
maar om het te laten voelen:
Je hoeft niet perfect te zijn om geliefd te zijn.

Door dit innerlijke dialoogje regelmatig te herhalen,
breekt de hardheid langzaam open —
zoals een schaal die spontaan barst omdat het leven erbinnen wil groeien.

🌙 **Leven mét het ongemak**

Soms nemen bepaalde gevoelens of fysieke sensaties veel ruimte in — vermoeidheid, spanning, druk in het hoofd of hart.
We proberen het te negeren of weg te duwen, maar het blijft terugkomen als een doorn in de voet.

We hebben twee mogelijkheden:

1. We vechten ermee...

en verliezen elke keer opnieuw energie.

2. We erkennen:

“Je bent er. Je mag er zijn. Maar ik leef mijn leven verder.”

Dit is geen opgeven —
dit is het subtiële meesterschap van acceptatie.

Niet alles hoeft weg.
Niet alles hoeft opgelost.
We kunnen leren leven met wat ongemakkelijk is,
zoals grote leraren dat deden:
niet door pijnvrij te zijn,
maar door niet te vechten tegen wat ze toch niet konden veranderen.

En juist daardoor kwam hun kracht vrij —
voor creatie, dienstbaarheid, liefde, bewustzijn.

☀ **De magie van het grotere perspectief**

Wanneer we onze aandacht richten op iets dat groter is dan ons ongemak — een gebed, een goede daad, een zachte blik naar iemand die het nodig heeft — verandert onze innerlijke energie.

Niet omdat het probleem weg is,
maar omdat wij niet langer *alleen dát* zijn.

Zelfacceptatie is uiteindelijk thuiskomen in een groter beeld van jezelf:
een ziel op weg,
met licht en schaduw,
met krachten en kwetsbaarheden,
met een hart dat steeds opnieuw wil leren openen.

🧘♀ **Praktische oefening – De Twee Stoelen van Zachtheid**

Doe dit 3–4 keer per dag, 2 minuten per keer.

- **Ga op een stoel zitten als het ‘kind’.**
- Sluit je ogen en laat één zin opkomen die je tegen jezelf zegt als je onzeker bent.
- Bijvoorbeeld: *“Ik ben niet goed genoeg.”*
- **Ga op de andere stoel zitten als de ‘moeder’.**
- Adem rustig in en antwoord zacht:
• *“Lieverd, het is oké. Je hoeft nu niets te bewijzen.”*
- **Ga terug naar de eerste stoel.**
- Voel hoe het is om dit antwoord te ontvangen.
- Laat het doorademen.
- **Eindig met één zin:**
• *“Alles wat ik ben, mag er zijn.”*
-

Herhaal dit gedurende de dag.

Met elk rondje wordt de innerlijke stem zachter en het hart sterker.

~ Vrij geïnspireerd op twee teachings van **Mohanji** over zelfacceptatie

Iedereen Heeft een Zielsgeschiedenis

Swami Gopala Krishna overlaadde zijn katten en honden altijd met liefde. Hij zag hen nooit als minderwaardig aan mensen. Spirituele Meesters kijken immers naar de ziel, en kunnen de keten van geboortes herkennen.

Op een dag moest een toegewijde glimlachen; hij dacht dat Swami overdreef.

Swami riep hem bij zich en zei:

“Denk niet dat zij minder zijn dan jij.

Weet jij wat je in je vorige leven was?

En wat je in je volgende leven zult zijn?”

Sathya Sai Baba's woorden *“Love All, Serve All – Help ever, hurt never”* gelden niet alleen voor mensen.

Het is een uitnodiging om jezelf te verheffen en de waarheid te gaan zien.

Voor iedereen die daar die dag bij Swami aanwezig was, was het een diepe en bijzondere les.

~ Venkat

Rathod

Een Advies aan de Huilers — Devi Amma

(“An Advice For The Cry Babies”)**

Onze familie en ik hebben in ons leven zware moeilijkheden en ontberingen meegemaakt. Toen we in J.P. Nagar, Bangalore woonden, hadden we niet eens genoeg geld om de kleine elektriciteitsrekening te betalen. We brachten onze avonden door bij kaarslicht. Als we 's avonds thuiskwamen, schaamden we ons om ons donkere huis binnen te stappen. We vroegen ons af wat de burens wel niet van onze situatie zouden denken.

De waarheid? Onze burens maakten zich er totaal niet druk om! Niemand wilde naar onze problemen luisteren, laat staan ons helpen. Toch hebben we onze zorgen en verdriet aan niemand verteld. Noch mijn moeder, noch mijn broers en zussen, noch ikzelf hebben ooit iemand benaderd om te klagen over onze tegenslagen. Zelfs onze directe burens wisten niets van onze moeilijke tijden. We droegen ons lot in stilte en met waardigheid.

Tegenwoordig leven we in een vreemde wereld, met mensen die nog vreemder lijken. We horen vaak hoe mensen al bij de kleinste, meest onbeduidende problemen klagen en jammeren. Natuurlijk mag iemand af en toe zijn hart luchten, en we mogen daar gerust begrip voor tonen. Maar sommigen lijken van klagen een levenspatroon te hebben gemaakt. Wie dat doet, zou moeten beseffen hoeveel geduld en draagkracht er nodig zijn om werkelijk moeilijke tijden door te komen. Als mensen zouden weten welke onuitsprekelijke ellende en pijn wij in ons leven hebben doorstaan, zouden ze begrijpen dat geduld en uithoudingsvermogen noodzakelijk zijn.

Problemen en uitdagingen horen bij het leven. Het is dan ook vreemd wanneer iemand voortdurend klaagt over de kleinste tegenslag, zodra er maar een luisterend oor beschikbaar is. Ze begrijpen niet – of het kan hun weinig schelen – wat dit doet met degene die zo geduldig naar hen luistert. Hun achteloosheid en gevoelloosheid zijn verdrietig om te zien, net als de verspilling van kostbare tijd. Moge God ons helpen, wij die geduldig maar ongewild gevangen raken wanneer we de telefoon opnemen of onverwacht bezoek krijgen.

Een levenloos beeld in een tempel kan deze voortdurende stortvloed aan klachten waarschijnlijk beter aan! Het verricht zelfs wonderen, maar is wijs genoeg om doof te blijven voor dat eindeloze gejammer.

Een paar jaar geleden belde een westerse vrouw mij vaak op om telefonisch haar problemen uit te huilen. Een andere toegewijde van Bhagawan (een bekende counselor) had hetzelfde lot: ook zij werd dagelijks overspoeld door deze klaagzangen. Geen van ons tweeën wilde nog langer naar haar voortdurende klachten luisteren.

Bhagavan Sri Sathya Sai Baba, die mijn situatie doorzag, gaf mij toen de volgende raad: “Schrijf haar wat ik je nu dicteer. Als je aarzelt, zul je uiteindelijk alleen maar meer lijden.” Na kort nadenken stemde ik in. *Bhagavan* dicteerde het volgende:

Lieve toegewijde,

Je huilt elke dag aan de telefoon. Het is een gewoonte geworden. Ik moet er voortdurend naar luisteren. Stop met lastig vallen. Stop onmiddellijk met deze uitbarstingen aan de telefoon. Je hebt een foto van Bhagavan op je altaar. Ga ervoor zitten en huil, jammer en klaag zoveel je wilt. Ik ben ook aanwezig in die foto.

Wanneer je deze boodschap leest, zul je meteen beginnen te huilen. Dat zal je geest reinigen en helderheid geven. Bel mij voortaan niet meer met je klachten.

Een paar maanden later belde de vrouw mij opnieuw. Ze zei:

“Toen ik *Bhagawan*’s boodschap las, was ik eerst helemaal van slag en moest ik hevig huilen. Daarna ben ik zijn advies gaan volgen en begon ik tegen zijn foto te praten. Tot mijn verbazing kreeg ik ineens helderheid, want *Bhagavan* begon van binnenuit te antwoorden. Ik zal u niet meer lastigvallen. Mijn oprechte dank aan u en aan *Bhagawan*!”

Haar ervaring vervulde mij met diepe vreugde.

Een laatste woord van advies aan alle klagende toegewijden:

We leven in een wereld van vreugde én verdriet, geluk én pijn. Pas je aan en leer met beide te leven, in evenwicht en met gelatenheid. Bespaar mij je klachten. Ga zitten voor je geliefde Godheid, Meester of het beeld of de foto op je altaar, en stort al je problemen, stress en huiselijke spanningen daar uit. Het Goddelijke is de uitvoerder van alle wonderen en zal doen wat nodig is.

Volg Bhagawan’s instructies precies zoals ze zijn gegeven. Helderheid en oplossingen zullen vanzelf in je opkomen.

Mijn liefde en zegeningen voor jullie allemaal.

~ Devi Amma

Met hartelijke dank aan Devi Amma voor haar toestemming om dit hoofdstuk te mogen delen.

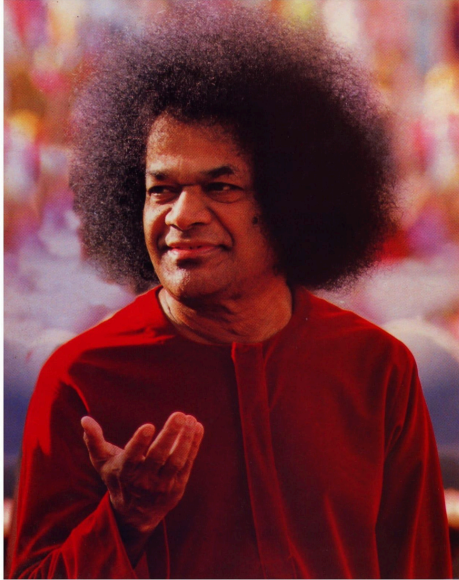
Uit: **Autobiography of a Siddha** (juli 2025).

Zelf-gerealiseerde toegewijden van Baba

Er wordt gezegd dat Baba vele Zelf-gerealiseerde toegewijden heeft die in stilte Zijn werk doen, verspreid over de hele wereld. Tot nu toe heb ik er persoonlijk vier ontmoet — en naar mijn overtuiging is er geen duidelijker bewijs van Baba's volmaaktheid dan Zijn vergoddelijkte toegewijden.

(Zoals Jezus zei: "Aan hun vruchten zult gij hen herkennen." En dit zijn bijzonder zoete mango's!)

Gopalakrishna Baba

De eerste is een man die bekendstaat als Gopalakrishna Baba, woonachtig in een kleine Sai Baba-tempel in Bangalore. Zijn ouders waren toegewijde Sai-aanhangers, maar al op jonge leeftijd voelde Gopalakrishna zich sterk aangetrokken tot de nabijgelegen Sri Ramakrishna-tempel. Daar bracht hij het grootste deel van zijn tijd door in devotie en meditatie, met de diepe wens om monnik te worden in de Sri Ramakrishna-orde.

Zijn onderdompeling in God was zo intens dat hij nauwelijks behoefte had aan slaap; nachtenlang bleef hij wakker terwijl hij onafgebroken de Goddelijke Naam herhaalde. In zijn midden-tienerjaren gebeurde er iets bijzonders: terwijl hij alleen thuis was, begon vibhuti zich op wonderbaarlijke wijze te manifesteren op de foto's van Sai Baba in de puja-ruimte van zijn ouders. Dit maakte diepe indruk op de jonge Gopalakrishna.

Kort daarna bezocht hij Baba's ashram en, zoals hij zelf zegt:

"Mijn hart herkende in Sai Baba onmiddellijk dezelfde Goddelijke Aanwezigheid die eerder als Sri Ramakrishna had geleefd."

Zijn devotie voor Baba werd de allesoverheersende kracht in zijn leven. In de jaren die volgden bezocht hij vaak Baba's ashrams en ontving hij vele zegeningen.

In 1990 reisde Gopalakrishna naar de ashram voor Baba's verjaardag, maar door de enorme drukte kon hij Baba niet zien zoals hij had gehoopt. Innerlijk sprak hij tot Baba:

"Volgend jaar zal ik Uw verjaardag in mijn eigen huis vieren. Kom alstublieft daar om mijn verering te ontvangen."

De Heer bleek te luisteren. Het jaar daarop, op Baba's verjaardag, terwijl Gopalakrishna thuis een puja uitvoerde, verscheen Baba plotseling in levende vorm, manifesteerde een prachtige lingam en gaf deze aan hem — een gebeurtenis die door anderen werd waargenomen. In die kostbare momenten zei Baba tegen hem:

"Vereer deze lingam elke maandag. Ik ben altijd bij je."

En zo is het gebleven. Gopalakrishna leeft nu in een staat van onveranderlijke vrede, kent de gedachten van mensen om hem heen en beschikt over vele wonderbaarlijke vermogens.

Zijn voornaamste westerse leerling — een bijzondere man uit Nederland — vertelde mij een opmerkelijk verhaal. Tijdens een van zijn eerste reizen naar India kreeg hij dysenterie. Toen hij Gopalakrishna vertelde dat het voorgeschreven medicijn nergens te krijgen was, maakte Gopalakrishna eenvoudig een handgebaar — en onmiddellijk verscheen een strip met precies die tabletten.

Sommigen vertellen dat het drinken van het water dat wordt gebruikt bij de verering van de lingam hen heeft genezen van langdurige ziekten. Anderen zeggen dat hun persoonlijke problemen zijn opgelost, terwijl weer anderen spreken over het kostbaarste geschenk van allemaal: innerlijke vrede.

Het lijkt erop dat **Gopalakrishna Baba** werkelijk een wensvervullende boom is.

Devi Amma

De tweede grote toegewijde is Devi Amma, die nabij Baba's ashram in Whitefield woont. Zij straalt een heilige liefde uit, en mijn intuïtie zegt mij dat zij een volledig gerealiseerde heilige van de hoogste orde is.

Devi Amma spreekt vloeiend Engels en vertelt levendige verhalen, vaak met een aanstekelijke lach. In alle nederigheid zegt zij dat zij zich op het innerlijke niveau vaak bevindt te midden van een kring van spirituele Meesters rond Sai Baba. Het is haar gegeven, zo zegt ze, om met één voet in die wereld te staan en met de andere in de onze.

Ze spreekt met grote vertrouwdheid over de verschillende gedaanten van God, over oude wijzen en hemelse wezens, die haar — zo lijkt het — regelmatig bezoeken. “Er zijn vele niveaus van engelen,” zei ze eens. “Ze zijn prachtig, zó prachtig. En wanneer ze het hoogste niveau bereiken, worden ze bijna zo mooi als Heer Jezus.”

Haar levensverhaal is opmerkelijk. Op vijftienjarige leeftijd verloor zij onverwacht haar oom, wat haar bracht tot diepe contemplatie over de zin van het leven. In de spontane meditaties die daarop volgden begon zij het geluid OM te horen. Niet lang daarna verscheen er een stralende zon van spiritueel licht in haar kamer. Vanuit dat licht trad geleidelijk de gestalte naar voren van een goddelijke man met een schitterende aura, die zich voorstelde als de oude wijze **Agastya**, de eerste van de grote rishi's.

(Met humor en bescheidenheid vertelt ze dat zij in een vorig leven Agastya's dochter was.)

Agastya verklaarde dat hij haar Guru was en verscheen daarna dagelijks om haar te onderrichten in meditatie en spirituele kennis. Op twintigjarige leeftijd bereikte zij verlichting.

Op een nacht verscheen Sathya Sai Baba onverwacht in haar kamer. Zijn gedaante wisselde herhaaldelijk tussen die van Heer Subramaniam — de familiegodheid — en die van Sai Baba, waarmee Hij Zijn eenheid met het Goddelijke openbaarde. Jaren later, toen zij Sai Baba voor het eerst fysiek zag, had zij exact dezelfde ervaring:

“Sai Baba – Subramaniam! Sai Baba – Subramaniam!”

Devi Amma zegt dat Agastya haar Guru is, maar dat Sai Baba de **Poornavatar** is, die nu door haar heen werkt om de mensheid te zegenen en te verheffen.

Little Heart

De derde grote toegewijde is een Australische vrouw die zichzelf “Little Heart” noemt. Zij vertelt dat zij eenwording met Baba bereikte via het pad van de Liefde. Sindsdien ziet zij God overal en is zij zich voortdurend bewust van haar ware aard als alomtegenwoordige bewustzijn.

Zij woont nabij Baba's Brindavan-ashram, schrijft prachtige boeken en geeft — met grote wijsheid — raad aan hen die met vragen bij haar komen.

Onlangs had ik een interview met haar, waarin zij onder andere zei:

“Een Poornavatar zoals Baba verschijnt niet bij elke tik van de klok.”

(Wij mogen ons inderdaad gezegend prijzen dat wij in deze tijd leven en ons bewust zijn van Zijn aanwezigheid op aarde.)

Omdat zij vóór haar ontmoeting met Baba een rijk en bewogen leven in de wereld leidde — met twee huwelijken en twee scheidingen — begrijpt Little Heart als geen ander de worstelingen die westerlingen doormaken bij de overgang naar een spiritueel leven. Het is voor mij altijd bemoedigend om een Zelf-gerealiseerde westerling te ontmoeten.

(Ja — het is mogelijk!)

~ R.D. Awle

Bron: <http://www.saibaba-aclearview.com/contents2.htm>

En passant naar echte aanwezigheid... maar eerst mijn telefoon

Ik zag een foto van een vrouw die op haar rug zweefde in een zwembad aan zee, telefoon in de lucht alsof dat scherm haar anker was.

Grappig, maar ook confronterend. Niet omdat het raar was, maar omdat het pijnlijk herkenbaar is. Ik heb zelf ook die Pavlov-reactie: melding eerst, omgeving later.

We hebben “niets doen” zo goed afgeleerd dat zelfs water geen reden meer is om offline te zijn.

We leven in een tijd waarin stilte haast verdacht is — waarin we liever controleren wat elders gebeurt dan voelen wat hier gebeurt.

Misschien is het al genoeg om af en toe te denken: *“Wat dóé ik eigenlijk?”*

... en dan — heel even — te ontdekken hoe ongemakkelijk echte rust eigenlijk is.

~ An Passant

De waarde van een erfenis

Wanneer we grote rijkdom nalaten aan de volgende generatie, geven we meer door dan alleen geld. We geven vaak ook gemak mee. Maar juist overvloed kan leiden tot voorzichtigheid, angst om iets kwijt te raken en het vermijden van risico's. Dat kan het vermogen aantasten om uitdagingen aan te gaan en zelfstandig te groeien. Zo wordt rijkdom soms onbedoeld een rem in plaats van een steun.

Opvallend is dat veel succesvolle ondernemers niet begonnen met financiële voorspoed. Hun kracht lag in doorzettingsvermogen, creativiteit en de vaste overtuiging dat ze iets wilden opbouwen. Voor hen was geld nooit het vertrekpunt, maar het resultaat van inzet en lef.

Echte vooruitgang ontstaat niet uit wat je krijgt, maar uit wat je bereid bent te ontwikkelen.

Het geheim van overvloed ligt in het delen. Het vermogen om te delen wat we in overvloed hebben, maakt ons rijk — van binnen én van buiten.

De kluwen achter de TV

Achter de televisie hing een kluwen kabels die al zo lang bestond dat niemand meer precies wist waar hij begonnen was. Een oerwoud van snoeren: sommige glanzend nieuw, andere vergeeld, weer andere ooit zwart maar inmiddels geworden tot een soort stoffige grijs tint.

Elke keer dat er een nieuw apparaat in huis kwam — een spelcomputer, een mediaspeler, een soundbar, een streamingkastje waarvan niemand meer precies wist hoe het werkte — werd er gewoon nóg een kabel bijgestopt. Soms met goede bedoelingen (“Deze keer merk ik het écht op en ruim ik later op”), soms uit puur gemak.

En als er weer eens een apparaat verdween, ging de kabel zelden mee. “Voor je het weet heb je hem weer nodig,” zei men dan, terwijl hij achter de tv werd weggebogen, als een soort slapende slang. Zo groeide het nest langzaam uit tot een kronkelende geschiedenis van alles wat ooit belangrijk leek.

Wat niemand zag, was dat die kluwen een verhaal vertelden. Een stille biografie van een woonkamer.

En eigenlijk... werkt het bij mensen net zo.

Ook in een mensenleven komt er van alles bij: ontmoetingen, banen, mislukkingen, verliefdheden, angsten, ideeën, gewoontes en hoopvolle plannen. Soms actief gekozen, soms per ongeluk toegevoegd, bijna gedachteloos. En als er iets weggaat — een fase, een droom, een relatie, een overtuiging — nemen we niet alles van binnen netjes mee naar de uitgang.

Een stukje blijft hangen. Een beeld. Een pijn. Een les. Een gewoonte die we niet meer nodig hebben maar waarvan we denken: laat maar even zitten, misschien komt het nog van pas.

Jaren later kunnen die achtergebleven draden verward zijn geraakt met nieuwe. We denken dan dat we helemaal opnieuw begonnen zijn, maar diep in ons hangt nog steeds dat oude, stoffige kabeltje — verbonden met een apparaat dat allang niet meer bestaat, maar dat ooit belangrijk was.

Af en toe moet je de moed hebben om de hele kluwen los te halen. Alles eruit. De tv van de muur, de stekkerdoos open op tafel, elk snoer in je handen. Om de boel leeg te maken, en om opnieuw te kiezen: Wat heb ik nog nodig? Welk apparaat is er nog? Wat mag eigenlijk weg?

Het is hetzelfde met het leven. Soms moeten we alles eens stilleggen, de chaos uit elkaar halen en met aandacht kijken:

Welke ervaringen dragen mij nog?

Welke overtuigingen geven energie, en welke zuigen het weg?

Welke angsten hebben hun functie verloren?

Welke dromen zijn nog steeds van mij — en welke leef ik alleen nog uit gewoonte?

Dat opruimen is lastig, soms pijnlijk, soms verhelderend. Maar het maakt ruimte. Het geeft overzicht. Het geeft lucht om verder te gaan met alleen dat wat echt aansluit op wie je nu bent.

Want wie de kluwen achter de tv bekijkt, ziet geen rommel maar een herinnering aan alles wat ooit aangesloten was. En wie durft te ordenen, ontdekt wat hij werkelijk nodig heeft om met helder beeld en goed geluid verder te leven.

~ ingezonden door Fabri

Het onderwijssysteem:

leraar vs. begeleider

Als we echt willen dat de maatschappij gezonder wordt, moeten we beginnen bij de basis—de scholen.

Mohanji: Ik pleit al jaren voor een fundamentele verschuiving:

**50% van het schoolteam zou leraar moeten zijn,
50% zou uit professionele counsellors moeten bestaan.**

In veel landen, zoals Japan, wordt in de eerste schooljaren nog nauwelijks “lesgegeven” in de traditionele zin. Kinderen leren daar eerst omgaan met zichzelf: emoties, respect, aandacht, rust, samenwerking. Pas daarna komt de cognitieve kennis.

En dat is precies wat kinderen nodig hebben.

We leggen nu een enorme nadruk op informatie, terwijl we wijsheid, emotionele ontwikkeling en innerlijke stabiliteit verwaarlozen. Dat creëert volwassenen die wel weten *hoe* de wereld werkt, maar niet *hoe ze met zichzelf moeten omgaan*. En dat tekort vormt uiteindelijk de voedingsbodem voor veel van de problemen die we later proberen te repareren.

Wanneer we als maatschappij structureel investeren in emotionele educatie en menselijke ontwikkeling, hoeven we hopelijk steeds minder te repareren wat al mis is gegaan.

Het begon allemaal met een brief van een leerkracht die we overigens niet kenden: of we iets wilden vertellen over religies, het thema dat op school behandeld werd. Onze tempel, die alle richtingen en 'smaken' verwelkomt, bleek precies te passen.

Een Verrassend Bezoek aan de Tempel

Vier schoolklassen op ontdekking in de Sai Tempel

Het begon met een brief van een leerkracht die we overigens niet kenden: of we iets wilden vertellen over religies, het thema dat op school behandeld werd. Onze tempel — die alle richtingen en 'smaken' verwelkomt — bleek precies te passen in hun project.

Kerstsfeer & Verwondering

Vandaag, vrijdag 12 december, was het extra levendig in de Sai Tempel. Maar liefst vier klassen van de Jozefschool uit Medemblik kwamen op bezoek: in totaal 78 kinderen, samen met leerkrachten, begeleiders en ouders.

Vol energie stuiterden ze naar binnen, jassen en schoenen in de gang, en meteen vulde een vrolijke mix van nieuwsgierigheid en opwinding de ruimte. De jongens en meisjes kozen vanzelf gescheiden tafels in de koffieruimte, waar iedereen iets te drinken kreeg en Kannaiah vroeg wat ze verwachtten van het bezoek.

Voor het altaar

Op kussentjes voor het altaar luisterden de kinderen aandachtig. Ze staken netjes hun vinger op bij vragen, terwijl hun ogen door de ruimte dwaalden: lampjes, kleuren, foto's — zelfs het plafond met ventilatiegaten kreeg volop aandacht.

Kinderen van groep 5 tot en met 7 stellen gelukkig nog heerlijk open vragen, en Kannaiah beantwoordde ze allemaal. Hij vertelde over hoofd, hart en handen, en over het verhaal van Ram toen iemand vroeg naar de zilveren *chappels*.

Overal ontstonden kleine, bijzondere momenten:

een plotselinge stilte, een dapper uitgesproken gedachte, giechelende vingers die allemaal tegelijk omhoog gingen — zelfs het toilet was een bezienswaardigheid.

Een kleine schat uit India

Voor alle kinderen hadden we een cadeautje meegenomen: een kleine teller voor om de vinger, om een mantra bij te houden.

Kannaiah legde uit hoe het werkt en gaf hen een mantra mee:

✨ **“Ik laat me vandaag verrassen!”**

Negen keer per dag herhalen — een speels welkom aan verwondering.
(We ontdekten al snel dat we de tellers beter pas aan het einde konden uitdelen... het werd anders een soort wedstrijd. 😊)

📁 Voor de begeleiders

De volwassenen kregen een armbandje met daarop:
“Be You!”

Een eenvoudige, maar krachtige boodschap: authenticiteit is misschien wel het mooiste voorbeeld dat je een kind kunt geven.

💬 Een greep uit de reacties van de dag

- “Wat stinkt het hier!” (wierook 😊)
- Op de vraag: “wat geloven jullie...?” “Niks!”
- Vragen over Nandi, de stier
- Waarom er lege stoelen staan
- Die man in de kast...
- Waarom de slippers bij de deur liggen
- “Ik wil hier wel heen fietsen met mijn ouders!”
- “Kan je nog een liedje zingen?”
- “Wat heb je veel talenten!”
- Mag ik een liedje spelen op het harmonium
- “Wat mag je niet in een tempel? Schreeuwen, vechten, schelden!”
- Geklap, gejoel — een knuffel

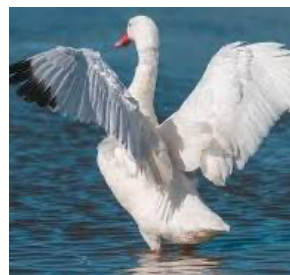
🍊 Tot slot

Bij het weggaan kregen de kinderen nog iets lekkers mee: een mandarijn of een traktatie in een cellofaantje met een smiley.

DANK aan onze mede gastvrouwen Anna en Brenda R. ❤️

P.S. Met het oog op de privacywet, helaas geen videotjes en foto's...

2026
HAPPY
NEW
YEAR

"Wie hoger wil vliegen, moet meer loslaten dan alleen olieballen."

"Het geheim van gezondheid voor zowel geest als lichaam is niet te treuren om het verleden, zich geen zorgen te maken over de toekomst, en niet te piekeren over het heden."

~ Osho

MAANDBLAD

Kent u iemand die geïnteresseerd is en het maandblad nog niet ontvangt, laat het ons dan even weten!

KOPIJ VOOR DE HET MAANDBLAD

Inleveren als (Word) bijlage naar:
info@gks-holland.nl voor de 15e van de maand.

Colofon:
GKS MAGAZINE januari 2026
Lay-out: Natascha Chandansingh
Eindredactie: Kannaiah & Carla

LOCATIE SRI SAI MANDIRAM
(SAI TEMPEL)

Van Velzenstraat 49A, 1693 CV Wervershoof
(Onderdijk)
Bas (Kannaiah) van Velzen 0228 855128
info@gks-holland.nl
www.gks-holland.com
www.srisomasaiskandaashram.org

BESTUUR STICHTING SRI SAI
MANDIRAM

Kannaiah (Voorzitter) - info@gks-holland.nl
Natascha Chandansingh (Secretaris) - nchandansingh@gmail.com
Kirupa Ratnam (Penningmeester) - kirupatamil@hotmail.com
Joram van Velzen - joram199871@gmail.com
Marianne Spruit - f.spruit7@upcmail.nl